

* Τομες, τ. 53.

Η παρουσία τους γίνεται ολο και πιο αμση.

* Ηλειακα, τ. ΔΒ'.

Απ το Νισχωρι της Κυλληνης ο Ντινος Δ. Ψυχογιος, ακαταπονητος και δοκιμος παντα, στελνει αλλη μια φορα ο,τι θγαζει ο μοχθος του.

* Φιλολογικη Φωνη, τ. 6.

Το παραρτημα της «Φωνης της Αχαϊας» με πολλες αναδημοσιευσεις (που θα ηταν καλο να δηλωνοταν απο που αναδημοσιευονται η, τουλαχιστο, οτι ειναι αναδημοσιευσεις). Ενα φυλλαδιο που εξυπηρετει καποιες υπαρχουσες αναγκες.

* Μικρα αγωνιστικα φυλλα, αρ. 11.

Οργανο ενημερωσης του Γ. Πυρουνακη.

* Συγχρονη σκεψη, αρ. 35.

* Το παραρτημα, αρ. 51.

Πολυγραφημενο, αλλα τοσο ζωντανο νεανικο περιοδικο. Μακαρι να γεμιζε ο τοπος απο τετοια περιοδικα των νεων!

Σ. Α. Σ.

Βωμος Τεχνης, αριθ. 3, Μαϊος - Ιουν. 1979, περιοδικο των ομογενων της Ιταλιας. Το δεντρο, αριθ. 10.

Διαγωνιος, Μαϊος - Αυγουστος, 1979.

Τζαζ, μουσικο περιοδικο, τ. 7, Ιουνιος '79.

Δ. Α. Κ.

Νικου Ζουμπου : Ηλιοβολο, Βολος 1979

Τρια θετικα στοιχεια χαρακτηριζουν, βασικα, την ποιηση του Ν. Ζ: η αμσηοτητα, η πληροτητα και η μουσικη που ειναι ολοφανερη στο ρευστο του στιχο.

Ξεχωριζω: Τωρα / μες στη δροσουλα / εκθετο / χτυπα η βροχη στην πορτα μας' αλλου: αστρακια εχει η νυχτα καμποσα / και δαφνες πλαϊ στο μονοπατι. Στα ποιηματα «Μεταπτωση» «Στις πραξεις», «Μορφη» ο Ν. Ζ. εχει δωσει τον καλυτερο εαυτο του.

Ομως ειναι εντονη η Καθαφικη επιδραση, ιδιαιτερα στα πρωτα ποιηματα της συλλογης που δεν ξερω αν ειναι και τα παλιστερα. «Να ανακαλυψω τις πιθανες / τις εξελιξεις ολες / τουλαχιστο να το επιδιωξω». Το ποιημα με τιτλο «Να δουμε» παιρνει το υφος του Καθαφη αυτουσιο.

Η ειρωνια και το χιομιορ ειναι ενα αλλο στοιχειο στην ποιηση του Ν. Ζ. που τις πιο πολλες φορες πετυχαινει να το δωσει με το δικο του τροπο. Αλλοτε ομως — ξεφευγοντας απ το μετρο — γινεται σε βαρος του υφους και το καταστρεφει οπως: 2800 νυχτες θα τα περιμενω / τα Βολιωτικα / επειτα σκελετακος. Η λεξη σκελετακος εδω δε λειτουργει ποιητικα, ωστε καταστρεφεται και η ουσια και η αισθηση που θαθελε να προκαλεσει. Χρειαζεται προσπαθεια με τη γλωσσα και τη χρηση των λεξεων οπως και με τη θεση τους μεσα στο στιχο. γ.π. «ειναι που ειδαμε μοναχα μια φορα / ποιο το νησι στο θαθος (πως και που πρεπει να δεθει το «στο θαθος»);, αλλου: ...κανεναν αλητικο τουριστα...

Το μεγαλο αφηγηματικο ποιημα της συλλογης «ο Σταθμαρχης» με αρκετες λεπτομερειες χανει την ελλειπτικοτητα — που χρειαζεται να διακρινει την απο τη φυση της αφαιρετικη ποιηση — και γινεται υποτονικο. Τελος βαυλιαζει μεσα στην ειρωνικη καθαρευουσα. Στο τελευταιο ποιημα της συλλογης του ο Ν. Ζ. λεει: «Θελω να φτιαξω ενα ποιημα...» Δεν ειναι τυχαιο αυτο. Ειναι μια επιθυμια του

που, κατά τη γνώμη μου, σίγουρα θα γίνει, γιατί και ταλέντο έχει και ευαισθησία αρκετή. Ο Ν. Ζ. είναι ο άνθρωπος που σκυθεί ειλικρίνεια μέσα του για να μιλήσει με τον εαυτό του, είναι αποφασισμένος να πει αληθείες που βλέπει γύρω του παντού αλλά χρειάζεται περισσότερη ελευθερία και ποιητική τεχνική, για να τα κάνει ποίηση. Πιστεύω στ αλήθεια πως θα τα καταφέρει.

Κώστας Λογαράς

Ε. Γ. Ασλανίδης : Έλλην εν Λονδίνω, Ποιήματα, Πλεθρον, Αθήνα, 1979

Στοχος ο Έλληνας· θέση βόλης αρκεί να βλέπεις καθαρά· σφαίρες οι «πέτρες αμετρήτες», ο ήλιος, τα βούνα, τα δέντρα κι η παραδοχή. Καπως έτσι βλέπω τον «Έλληνα εν Λονδίνω» του Ε. Γ. Ασλανίδη: να πολεμάει να νιώσει και να χαρεί την ομορφιά την ελληνική σ' ένα λουκουμι ή καφέ μέχρι το λουλουδι, το νησι και τον αέρα. Και το πετυχαίνει ο ποιητής με την πλούσια γλώσσα του — όχι όμως πάντα σωστή — τις ελευθères εμπνεύσεις του και την αλήθεια της αγάπης του στον κόσμο.

Δείγμα:

ΠΑΤΜΟΣ

Η σπηλιά του Ιωάννη

Ο καπνός του κεριού

Και το κοκκίνο νευρο που φαχνει το δραχό.

Κοιταξαμε

Στην πλαγία των χρυσών τριφυλλίων

Με το μισό μας πρόσωπο γαλαζίο.

Αχρωτηρία ως περά.

Αίγαιο μου

Ματακι μες στο ματι

Του Θεού.

Δημήτρης Παπαχρηστού : Ο άλλος Κεμαλ, διήγηση, Λεχαινα, 1979

Η Μορφωτική Ένωση Λεχαινών «Αντρέας Καρκαδίστας» από καιρό τώρα δίνει το παρόν της στον πολιτιστικό αγώνα της επαρχίας. Από τη μια μεριά με το αξιολογικό δυναμικό περιοδικό της, το «ΔΙΑΛΟΓΟ», και από την άλλη με τις εκδόσεις βιβλίων. Ο Α λ λ ο ς Κ ε μ α λ του Δημήτρη Παπαχρηστού είναι το πρώτο της σειράς. Ο συγγραφέας αναφέρεται σ' ένα ταξίδι του στην Τουρκία του 1978. Δεν μένει ωστόσο σε ταξιδιωτικές εντυπώσεις, ούτε σε ιστορικές ερμηνείες. Μας μεταφέρει απλά, καθαρά, πλαθώντας μέσα στην καθημερινή ζωή τον «μυθο» του, την πονεμένη φωνή ενός λαού βαθιά δοκιμασμένου. Γιατί ο Άλλος Κεμαλ είναι η άλλη Τουρκία, ο λαός που πονάει, ο λαός που ζει μες στο σκοτάδι για το φως. Και με τη δροσερή του γλώσσα και τη φυσικότητα της αφήγησης του ο συγγραφέας κατορθώνει να σου μεταδώσει το αγχος και την αγωνία ενός ολοκληρωμένου λαού για το μέλλον του.

Ένα βιβλίο αγάπης και φιλίας.

Διονυσίας Καρατζάς

Μια διορθωση :

Στο προηγούμενο τεύχος (24) σελ. 68 τα δύο ποιήματα («ΧΩΡΙΣ ΤΙΤΛΟ» — «ΡΥΜΑΡΑ») είναι της Ε λ π ι ν ι κ ή ς Π ο μ ν η, που ο «δαιμών» του τυπογραφείου της άλλαξε το όνομα. Ζητάμε συγγνώμη.